

sig. Hidtil have vi nemlig stillet os saaledes over for de blinde, at vi have støttet dem, indtil de ere saa vidt, at de kunne ernære sig selv. Derimod, at Staten skulde paatage sig at understøtte blinde eller ernære blinde i deres Alderdom med en aarlig Understøttelse, er noget, man ikke hidtil har været inde paa. Derfor var der hos Ministeriet Betænkighed ved at gøre dette første Skridt. Jeg skal i saa Henseende oplyse, at en velgørende Institution — jeg vil ikke nævne dens Navn — som i Fjor fik Understøttelse paa Finansloven, for at den skulde blive i Stand til ved Hjælp af denne Understøttelse og ved Hjælp af den Godgørenhed, der tidligere har støttet den, at komme igennem, har i Aar indgivet Andragende om at faa Understøttelsen saa betydelig forhøjet, at det egentlig skulde være Staten, der skulde bære det hele. Det kan man ikke ønske, og jeg mener derfor, at man maa tage sine Forholdsregler og sikre sig imod, at Fordringen skulde blive den, at Staten ligefrem skulde underholde de blinde. Men naar man tager den Forsigtighedsregel, vil jeg i øvrigt tilstaa, at dette Hjem er af den Beskaffenhed, at det fortjener Understøttelse. Altsaa noget lignende, som gøres over for Børnehjemmene, hvor vi ogsaa give Understøttelse som Hjælp til, at de kunne komme ud af det, bør man gøre over for de blinde. Sagen skal blive tagen under velvillig Overvejelse, og jeg mener, der er Anledning for Ministeren til ogsaa at forhandle med Rigsdagen om denne Sag paa næste Aars Finanslov, thi i Aar er det vel ikke værd at komme ind paa den.

Hvad dernæst de fattige Hedekomuner angaar, da maa jeg sige, at der hører mangfoldige Ting under Kultusministeriet. Det har endogsaa vist sig, at Kultusministeriet har haft med Landbrugsskoler at gøre, men med Vejvæsenet har det dog ikke noget at gøre. Altsaa for saa vidt det er derpaa, Andragerne støtte sig, kan jeg ikke have med Sagen at bestille. Hvis der derimod er Tale om Udgifter til Skoler, maa jeg sige, at jeg kender overmaade godt Forholdene i de fattige Hedesogne, hvor jeg selv har boet i adskillige Aar. Jeg ved, at de fattige Hedesogne trænge til Hjælp. Jeg skal kun

udtale det samme, som jeg udtalte under Forhandlingerne om Skoleloven, at for saa vidt det er foreneligt med Skolelovens Bestemmelser, skal jeg tage alt muligt Hensyn til disse Ønsker, men selvfølgelig inden for Loven. Naar den ærede sidste Taler, som omtalte Andragende Nr. 96, brugte det Udtryk, at denne Sag kunde ordnes „uden for“ Loven, tror jeg dog, at det ærede Medlems Mening var, at den skulde ordnes „inden for“ Loven, det vil sige paa lovmæssig Maade. Jeg tror ogsaa, at der er Anledning til at gøre noget for at forbedre Korpersonelets Stilling, idet det sikkert er for lavt lønnet. Jeg kan ikke andet end takke det ærede Udvalg og den ærede Ordfører for den Velvillie, der er vist dette Andragende. Jeg skal tage Sagen under velvillig Overvejelse og skal tillade mig nærmere at forhandle med Udvalget om, hvorvidt der er noget at gøre i denne Sag i Aar, hvilket dog maaske er for sent. Men for saa vidt det skulde være for sent i Aar, mener jeg, at denne Sag bør komme frem paa næste Aars Finanslov.

Guldbrandsen: De faa Bemærkninger, jeg har at gøre, gælde det Andragende, der findes opført under Nr. 62 i Betænkningen, og som er indsendt af forhenværende Inspektør ved de Kellerske Anstalter, Hr. Sinding. Jeg kan ikke andet end anbefale dette Andragende til den ærede Ministers velvillige Overvejelse. Hr. Sinding har jeg kendt fra han var et ganske ungt Menneske paa 15 Aar. Jeg har været hans Lærer i Løbet af et Aar eller længere, og jeg ved, at han er af en ærlig, brav og retskaffen Natur helt igennem. Jeg ved tillige, at han er en overordentlig dygtig Mand, særlig praktisk dygtig, og i Særdeleshed en dygtig Landmand. Det gjorde mig ondt, den Gang han blev afskediget fra de Kellerske Anstalter, hvor han havde været flere Aar. Man vil vide, at han fra først af var ansat ved Vordingborg Sindssygeanstalt 1880—86, og der lærte han nuværende Professor Keller at kende, som den Gang var Læge ved Sindssygeanstalten. Professor Keller fandt Behag i den unge, dygtige Inspektør, og da saa den Tid kom, da Professor Keller